

vilist om, at, naar en Mand med et saadant Talent til at see Ujævnheder og Uregelmæssigheder i det Numeraire, som min ærede Nabo tilvenstre (Beskyt), saa faaer fat paa Forslaget, vilde baade jeg og andre Uindviede tillige med mig til vor store Overræffelse opdage, at ogsaa det fører til mange Besynderligheder og Eiendommeligheder i Henseende til Talsforholdene. Den ærede anden Landstingsmand for femte Kreds (Steffensen) har meent, at vi kunde dog sagtens istedetfor de 10,000, som skulle stille 30, gaae ned til de 5000, der skulle stille 15. Der er vist fra Udvalgets Side aldeles Intet iveien for dette Skridt, skjøndt dette Forhold er af den Art, hvor det er det første Skridt, der koster, saa man paa den Maade nok ligesaa gjerne kunde blive ved at gaae ned, indtil man kom ned til hvert enkelt Tusinde. Men, da Udvalget har optaget disse Bestemmelser efter et bestemt Forslag fra Ministeriet, saa kan jeg ikke ytre mig nærmere i saa Henseende.

Naar den ærede Taler, den 7de Landstingsmand fra Fyen (Mau), har spurgt, hvorledes man vilde oplyse, hvem der ydede saa Meget, som vi foilange at der skal ydes for at være valgberettiget, da har allerede den høitærede Minister svaret, at derom findes den fornødne Anvisning i vor gjældende Valglov. Naar den samme ærede Taler har lagt os alvorligt paa Sinde, hvad det vil have paa sig ved den Misfornøielse, som vil røre sig og lade sig høre over hele vort Fædreland i Anledning af, hvad vi have vedtaget her og muligen fremdeles maatte vedtage, skal jeg, da dette Argument saa ofte kommer frem, dog engang bede om Tilladelse til at gjøre opmærksom paa, at jeg tager ogsaa adskilligt Hensyn til rimelig Misfornøielse, og at jeg virkelig har gjort mig det til en Samvittighedspligt fra det Dieblit af, da vi oplevede, ikke en Revolution, — det kan jeg ikke erkjende, — men en meget pludselig Overgang fra en lovlig Tilstand paa en lovlig Maade til en anden høist afvigende Tilstand, at husse paa, at den maatte paa en saarende Maade berøre mange tusinde Medborgere, som dog vel, fordi de under den foregaaende Forsætning vare begunstigede, derfor

ikke nu skulle forurettes, men snarere skulle skaanes, som derfor, ligesom de have sluttet sig til Grundloven og dese med os falles Interesse for en fremstribende, jævn Udvikling i vort Fædreland, saaledes ogsaa ikke skulle drives fra denne Stemning ved altfor hurtigt og altfor stærkt ved alle Leiligheder at lade dem føle, at der er kommen en anden Tid, at man har Hast med at gennemføre og nyde den til det Øverste af dens yderste Consequenter. „Hvo der troer, hastier ikke“, — jeg har maaskee brugt disse Ord engang før; thi det er et Bibelsprog, og det gaaer mig ikke saa let af Glemme, — „hvo som troer, hastier ikke“, og just fordi jeg troer paa Varigheden af, hvad der er stiftet og bygget med Danmarks Riges Grundlov, derfor hastier jeg ikke og tager alvorligt Hensyn til den Misfornøielse, som ifølge Menneffensaturen nødvendigvis maa befrygtes at gribe de Mand, af hvem der er blevet krævet at opoffre Meget, naar de ville slutte sig til den nye Tingenes Orden i vort Fædreland, dersom man slet ikke vil tage et saadant Hensyn. — Den ærede 7de Landstingsmand fra Fyen, som har stillet Forslaget om, at der skulde udnævnes Suppleanter, berørte, at Ministeren havde i Motiverne kun givet en meget svag Antydning af sine Grunde for ikke at bruge Suppleanter, og at Udvalget havde givet, jeg troer næsten endnu mindre Forklaring derom. Men han overgik derved, at jeg i visse Maader er berettiget til, saalange jeg ikke særdeles misbruger denne Ret, at betragte mig som Udvalgets Mund i denne Sag, og at altsaa jeg paa Udvalgets Begne og Udvalget ved mig idag har temmelig udførlig forklaret, af hvilke Grunde vi ere gaaede fra Systemet med Suppleanter og gaaede over til et andet System. Naar der imod vor Betragtning, der vil lade Suppleanterne fare, baade af den nævnte ærede Landstingsmand og af den høitærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) er gjort gjældende, at saa kommer man til disse idelige Omvalg, da kan jeg ikke ganske gaae ind paa denne Betragtning. Jeg veed det nok: intet Stort og Skjønt faaer man i Verden uden nogen Uleilighed, og saaledes er den constitutive Frihed virkelig forbunden med nogen Uleilighed (Hør!). Man maa ved mange Leilig-